

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 632/2025
09.07.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Слободана Велисављевића и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљене Маје Бађикић и др, због кривичног дела тешко убиство у саизвршилаштву из члана 114. став 1. тачка 5) у вези члана 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљене Маје Бађикић – адвоката Мирослава Лазића и адвоката Катарине Станковић, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Зајечару К бр.4/23 од 21.07.2023. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.859/2023 од 23.02.2024. године и Апелационог суда у Нишу Кж3 бр.9/24 од 14.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 09. јула 2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, и то захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Маје Бађикић - адвоката Мирослава Лазића поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Зајечару К бр.4/23 од 21.07.2023. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.859/2023 од 23.02.2024. године у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4), 438. став 1. тачка 10) и 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, а захтев за заштиту законитости бранилаца окривљене Маје Бађикић - адвоката Мирослава Лазића и Катарине Станковић поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Нишу Кж3 бр.9/24 од 14.03.2025. године у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) и из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтеви у осталом делу, **ОДБАЦУЈУ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Зајечару К бр.4/23 од 21.07.2023. године окривљена Маја Бађикић је, поред окривљеног АА, оглашена кривом због извршења кривичног дела тешко убиство у саизвршилаштву из члана 114. став 1. тачка 5. у вези члана 33. КЗ, за које дело јој је утврђена казна затвора у трајању од 35 година, те због извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези члана 34. КЗ, за које дело јој је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци, након чега је осуђена на јединствену казну затвора у трајању од 35 година, у коју казну јој је урачунато време

provedeno у притвору од 26.09.2019. године до 22.12.2019. године и од 29.04.2022. године до упућивања у завод за извршење кривичних санкција.

Истом пресудом, на основу члана 423. став 1. тачка 2) ЗКП, окривљена Маја Бађикић ослобођена је од оптужбе да је извршила кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. става 4. у вези става 1. КЗ.

На основу члана 258. став 4. ЗКП оштећени ББ је упућен на парнични поступак ради остваривања имовинско-правног захтева. Истовремено је одређено да ће трошкове кривичног поступка сносити оптужени, о чијој висини ће суд одлучити накнадним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.859/2023 од 23.02.2024. године, поред осталог, усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Зајечару, пресуда Вишег суда у Зајечару К бр.4/23 од 21.07.2023. године преиначена је у ставу другом изреке у односу на окривљену Мају Бађикић, тако што је окривљена оглашена кривом због извршења кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. и 2. КЗ, за које дело јој је утврђена казна затвора у трајању од две године и новчана казна у износу од 100.000,00 динара, па пошто су јој узете као правилно утврђене казне затвора у трајању од 35 година за кривично дело тешко убиство у саизвршилаштву из члана 114. став 1. тачка 5. у вези члана 33. КЗ и казна затвора у трајању од шест месеци за кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. у вези члана 34. КЗ, окривљена је на основу одредаба чланова 60. и 62. КЗ осуђена на јединствену казну затвора у трајању од 35 година, у коју казну јој је урачунато време provedeno у притвору од 26.09.2019. године до 22.12.2019. године и од 29.04.2022. године до упућивања у завод за извршење кривичних санкција, док су жалбе бранилаца окривљене Маје Бађикић одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Истом пресудом, окривљена Маја Бађикић обавезана је на плаћање судског паушала у износу од 10.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж3 бр.9/24 од 14.03.2025. године одбијене су као неосноване жалбе окривљене Маје Бађикић и њених бранилаца – адвоката Мирослава Лазића и Катарине Станковић, а пресуда Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.859/2023 од 23.02.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтеве за заштиту законитости поднели су:

- бранилац окривљене Маје Бађикић - адвокат Мирослав Лазић, против правноснажних пресуда Вишег суда у Зајечару К бр.4/23 од 21.07.2023. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.859/23 од 23.02.2024. године, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4), 438. став 1. тачка 10) и 438. став 2. тачка 1) ЗКП, те због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде, тако што ће

окривљену ослобити од оптужбе, или да укине побијане пресуде и предмет врати Апелационом суду у Нишу на поновно одлучивање, другом већу;

- браниоци окривљене Маје Бађикић - адвокати Мирослав Лазић и Катарина Станковић, против пресуде Апелационог суда у Нишу КжЗ бр.9/24 од 14.03.2025. године, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) и из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, те због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд преиначи побијану пресуду, тако што ће окривљену ослобити од оптужбе.

Врховни суд доставио је по примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљене Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, у седници у већа, коју је одржао без обавештавања Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, те након оцене навода у захтевима, нашао:

Захтеви су неосновани у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) и 10) ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док су у осталом делу недозвољени, односно немају законом прописан садржај.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене – адвоката Мирослава Лазића првостепена и другостепена правноснажна пресуда побијају због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП.

С тим у вези, у поднетом захтеву се истиче да је нижестепеним пресудама учињена ова повреда закона јер је у поступку учествовао судија Зоран Јовановић као председник првостепеног већа, и који је у два наврата одлучивао о одређивању притвора против окривљене, на који начин је нарушена претпоставка непристрасности овог судије у даљем току поступка, те због тога што је судија Иван Булатовић поступао као председник другостепеног већа, а који је због ранијег одлучивања о продужењу притвора у истом предмету и потврђивању оптужнице изразио својс став о постојању оправдане сумње да је окривљена извршила кривично дело, те је морао бити изузет од поступања у овом предмету.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца Мирослава Лазића Врховни суд оцењује неоснованим, из следећих разлога:

Одредбом члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП прописано је да ова битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако је на главном претресу учествовао судија или судија поротник који се морао изузети.

Одредбом члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП прописано је да ће судија или судија поротник бити изузет од судијске дужности у одређеном предмету ако је у истом предмету поступао као судија за претходни поступак или одлучивао о потврђивању оптужнице или је учествовао у доношењу мериторне одлуке о оптужби која се побија жалбом или ванредним правним леком или учествовао у поступку као тужилац,

бранилац, законски заступник или пуномоћник оштећеног, односно тужиоца или је саслушан као сведок или као вештак, ако овим законом није другачије прописано.

Из списка предмета утврђује се да је судија Зоран Јовановић учествовао као председник већа у доношењу пресуде Вишег суда у Зајечару К бр.25/21 од 20.04.2022. године, која је укинута решењем Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.591/2022 од 22.12.2022. године, као и да су у доношењу побијане првостепене пресуде Вишег суда у Зајечару К бр.4/23 од 21.07.2023. године учествовале судије Љиљана Панић као председник већа и Сања Андрејевић као члан већа, те судије поротници Драган Михајловић, Драган Божовић и Звонимир Паковић.

Како, дакле, судија Зоран Јовановић није учествовао у доношењу побијане првостепене пресуде, већ је учествовао у доношењу претходне првостепене пресуде, која је укинута решењем Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.591/2022 од 22.12.2022. године, то су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца Мирослава Лазића да је побијаном првостепеном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП јер је у доношењу побијане пресуде учествовао судија који је морао бити изузет.

Такође, неосновано се захтевом за заштиту законитости истог браниоца истиче да је судија Иван Булатовић морао бити изузет у доношењу побијане другостепене пресуде (Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.859/2023 од 23.02.2024. године), јер је учествовао у одлучивању у поступку потврђивања оптужнице. Ово стога што је увидом у списе предмета утврђено да је у доношењу решења којим је потврђена оптужница Вишег јавног тужилаштвау Неготину Кт.бр.3/2020 од 13.05.2021. године учествовало веће састављено од судија Душана Царановића као председника већа, те Слађане Марковић и Љубице Никић, као чланова већа, те дакле, супротно наводима захтева, у доношењу ове одлуке није учествовао судија Иван Булатовић.

Наводима истог браниоца – да су наведене судије учествовале у доношењу одлука о притвору окривљене (при чему те одлуке и не означава), због чега постоји сумња у њихову непристрасност, према налажењу Врховног суда, не указује се на постојање разлога за обавезно изузеће судија из члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП, већ се у суштини указује на повреду закона из члана 37. став 2. ЗКП, која не представља обавезан разлог за изузеће, па према томе ни битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП. Како повреда закона из члана 37. став 2. ЗКП у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљенима преко бранилаца, то је захтев у овом делу одбачен као недозвољен.

Неосновано се у оба захтева истиче да су нижестепене пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП. С тим у вези, у захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљене Маје Бађикић наводи се да је у другостепеној пресуди, којом је првостепена пресуда преиначена, дописана радња извршења кривичног дела из члана 348. став 4. у вези става 1. и 2. ЗКП, и поред тога што се јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Неготину није жалио на део пресуде који се односи на предметна кривична дела, на који начин је према ставу бранилаца другостепени суд учинио повреду начела *reformatio in peius*, односно битну

повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) у вези члана 453. ЗКП.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости бранилаца окривљене Врховни суд оценио је као неосноване. Наиме, на наведену повреду кривичног закона одбрана окривљене указивала је и у жалби изјављеној против другостепене пресуде, а Апелациони суд у Нишу, поступајући у трећем степену, у својој одлуци КжЗ 9/24 од 14.03.2025. године, оценио је ове жалбене наводе неоснованим и о томе на страни три став трећи, четврти и пети и страни четири, став први, изнео детаљне и јасне разлоге због чега налази да другостепеном пресудом није учињена повреда начела *reformatio in peius*, које разлоге и Врховни суд у свему прихвата као правилне и на основу члана 491. став 2. ЗКП, на ове разлоге и упућује.

Неосновано се истим захтевима указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

С тим у вези, у оба захтева наводи се да су нижестепене пресуде засноване на доказима на којима се по одредбама ЗКП не могу заснивати, а као незаконит доказ означавају доказе прикупљене приликом обављања увиђаја лица места, који су констатовани у извештајима о форензичком прегледу лица места Кт бр.503-521/2019 од 30.12.2019. године и Кт 503-29/2020 од 24.01.2020. године, те форензичкој фотодокументацији, који су прибављени супротно одредабама члана 300. став 3. и 4. ЗКП, обзиром да о времену обављања увиђаја бранилац окривљене Маје Бађикић није обавештен, већ су увиђаји обављени само у присуству окривљеног АА и његовог браниоца, а којом приликом су пронађена два опушка цигарете на основу којих је окривљена оглашена кривом за кривично дело из члана 114. став 1. тачка 5) у вези члана 33. КЗ.

По оцени овога суда, изложени наводи захтева за заштиту законитости су неосновани, обзиром да је увиђај у конкретном случају обављен у складу са одредбама члана 133. и 136. ЗКП, од стране надлежног органа, дакле, у свему у складу са одредбама Законика о кривичном поступку, о чему је сачињен записник у складу са одредбом члана 233. став 3. ЗКП. При томе, чињеница да бранилац окривљене Маје Бађикић није присуствовао увиђају овај доказ не чини незаконитим, обзиром да је одредбом члана 300. став 3. ЗКП предвиђена само могућност, а не и обавеза, да бранилац присуствује овој доказној радњи.

Из наведених разлога, захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљене, којима се указује да су нижестепене пресуде засноване на незаконитом доказу – на записницима о увиђају од 30.09.2019. године и 24.01.2020. године, одбијени су као неосновани.

У осталом делу, исти захтеви одбачени су као недозвољени, односно због тога што немају законом прописан садржај.

Наиме, у оба захтева за заштиту законитости браниоци окривљеног истичу повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, која је законом дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца. Међутим, у

захтевима се не наводи конкретно у чему се ова повреда закона састоји, односно браниоци не образлажу на који начин је нижестепеним пресудама у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити, па како члан 484. ЗКП, који налаже обавезно навођење разлога за подношење захтева за заштиту законитости подразумева не само опредељење повреде за које се захтев подноси, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, то је Врховни суд оценио да у овом делу поднети захтеви немају законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Бранилац Мирослав Лазић у захтеву, поднетом против првостепене и другостепене пресуде, у образложењу, истиче и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, међутим ни у односу на ове повреде не наводи у чему се оне састоје, већ с тим у вези наводи да суд није дао разлоге због чега налази да је кривично дело тешког убиства извршено из користољубља, нити разлоге због чега је окривљену Мају Бађикић осудио на казну затвора која је строжија од казне на коју је осуђен окривљени АА. Како се изложеним наводима захтева у суштини указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, која у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља законом дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је захтев у овом делу одбачен као недозвољен.

Најзад, браниоци окривљене у оба поднета захтева полимишу са чињеничним стањем утврђеним од стране нижестепених судова и с тим у вези истичу да је окривљена у току поступка изнела своју одбрану из које се несумњиво може закључити да она није учествовала у извршењу кривичног дела тешког убиства, да критичног дана није било никаквог договора и контакта између окривљене и окривљеног АА. Поред тога, браниоци полемишу са исказима саслушаних сведока и изводе сопствени закључак да одбрана АА –да је окривљена била у контакту са предметном пушком, није потврђена ниједним доказом, те да из изведених доказа произилази да су сви пројектили испалени из ватреног оружја окривљеног АА и да је окривљени АА сам извршио кривично дело тешко убиство.

У поднетим захтевима истиче се и да је на главном претресу обављено вештачење комуникације и утврђивање базних станица са којих су обављени разговори те да је суд „потпуно погрешно закључио да је окривљена приликом разговора спорних дана била у ..., а не код родитеља у ...“ јер је на месту где је извршено убиство базна станица Вратна, где окривљена није детектована, а којим наводима се такође указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, те на погрешну оцену доказа, односно повреду члана 440. ЗКП.

У поднетим захтевима, браниоци истичу и повреду одредаба члана 449. ЗКП и повреду члана 68. ЗКП, па како наведене повреде закона, као ни повреда одредаба члана 438. став 2. тачка 2) и члана 440. ЗКП у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представљају законом дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је Врховни суд поднете захтева у овом делу одбацио као недозвољене.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП у делу у којем су захтеви одбијени као неосновани, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3)

у вези члана 484. и члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем су захтеви одбачени као недозвољени, односно због тога што немају законом прописан садржај, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.**

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић